

Ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί τελευταία

Σχεδόν σαράντα χρόνια σκύψιμο πάνω από χαρτιά και πληκτρολόγια, και κάπου τριάντα – ως επί το πλείστον, πολυσέλιδα – βιβλία δεν μπορεί παρά να έχουν και βλαβερές συνέπειες.

Σύμφωνα με τους ορθοπεδικούς, πάσχω από αυχενικό: τρεις από τους σπονδύλους μου απέμειναν χωρίς μαλακούς ιστούς και ακουμπούν μεταξύ τους πιέζοντας τα νεύρα. Με αποτέλεσμα, μία τενοντίτιδα στο αριστερό μου μπράτσο και πόνο αρκετό για να μην κοιμάμαι επί μήνες.

Να τι με οδήγησε στο κολυμβητήριο το φθινόπωρο του 2016. Το οφείλω και στη γυναίκα μου, που κολυμπούσε από μικρή και κατόρθωσε να με παρασύρει.

Προκειμένου, όμως, να εξακολουθήσω τακτικά την προπόνηση, έπρεπε να ξεριζώσω από μέσα μου

την κυρίαρχη άποψη ότι όταν δεν δουλεύεις, καλό είναι να κάθεται.

Και να την αντικαταστήσω με εκείνη που λέει ότι ακόμα κι όταν δεν δουλεύεις, οφείλεις να ασκείς και να καταπονείς οικειοθελώς το σώμα σου, έτσι ώστε να παραμείνεις υγιής και να μπορείς, τελικά, και να κάθεται.

Γύρω στα τέσσερα χρόνια αργότερα, θα έλεγα πως το κολυμβητήριο είναι ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί τελευταία.

Κατ' αρχάς, όταν κάνεις μια δουλειά όπου χρησιμοποιείς βασικά το μυαλό σου, είναι μεγάλο δώρο ένα άθλημα όπου χρησιμοποιείς βασικά το σώμα σου.

Λογάριασε, ύστερα, το γεγονός ότι το σώμα σου βαπτίζεται καθημερινά στο νερό επί μία ολόκληρη ώρα (αν δεν έχεις χάσει την αίσθηση του ιερού, ξέρεις ότι η βάπτιση αποτελεί μυστήριο και λειτουργεί ως εξαγνισμός και προϋπόθεση μύησης).

Και, ακόμη πιο πολύ, λογάριασε ότι η δημοτική πισίνα, όπου κολυμπάμε παρέα με τη Σταυρούλα, είναι ανοιχτή, στο ύπαιθρο, και άρα το σώμα σου εκτίθεται τον χειμώνα στο κρύο και το καλοκαίρι στον ήλιο.

Μιλάμε για έναν θρίαμβο του σώματος. Και, ταυτόχρονα, για μία πανωλεθρία του, αν λογαριά-

σει κανείς τα σώματα των ηλικιωμένων με τα οποία έρχεσαι διαρκώς σε επαφή, σε πιο στενή επαφή ίσως από όση αντέχεις ορισμένες φορές.

Σιγά σιγά, όμως, κι αυτό ακόμη άρχισε να περιλαμβάνεται στα θετικά της όλης ιστορίας. Γιατί πού καταλήγει ο συγχρωτισμός με τόσες ηλικιωμένες στην πισίνα και με τόσους ηλικιωμένους όχι μόνο στην πισίνα, αλλά και στα αποδυτήρια και στα ντους, χωρίς μαγιό ή πετσέτες και μπουρνούζια;

Όλα αυτά τα γυμνά γερασμένα σώματα, όλη αυτή η εξοικείωση με την παρακμή της σάρκας με ωθούν να συμφιλιωθώ και με τα δικά μου επερχόμενα γηρατειά.

Και για να μη νομίζει κανείς ότι πρόκειται για μια σκέτα μελαγχολική εμπειρία, ιδού ένα στιγμιότυπο απροσδόκητης ευθυμίας.

Μου έτυχε κάποτε να ακούσω τη συζήτηση δύο συγχολυμβητών μου, γύρω στα ογδόντα.

«Κατά τις έντεκα βάζω την κυρά μου για ύπνο», έλεγε ο ένας, διευκρινίζοντας ότι η σύζυγός του πάσχει από άνοια. «Και μετά περιμένω να πάει η ώρα δώδεκα τα μεσάνυχτα, οπότε βλέπω στο Ίντερνετ, τουλάχιστον για κανένα τέταρτο, βίντεο με γυμνά γυναικεία στήθη. Μου το έχει συμβουλευσει ο γιατρός μου. Κάνει, λέει, καλό στην καρδιά».